

Sygn. akt II AKa 121/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Krystyna Mielczarek
Sędziowie:	SA Maria Wiatr SA Piotr Feliniak (spr.) SA Jacek Błaszczyk SA Jarosław Papis
Protokolant:	st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 r., sprawy

1) **P. W.**

oskarżonego z art. 148 §3 kk w zb. z art. 158 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk;

2) **A. M.**

oskarżonego z art. 158 §3 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt II K 130/12

na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 624 §1 kpk

1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

-.
-

- adw. M. P. - Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 913,52 zł (dziewięćset trzynaście złotych pięćdziesiąt dwa grosze),
- adw. T. S. – Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 888 zł (osiemset osiemdziesiąt osiem złotych),

tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym P. W. i A. M. z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z kosztami dojazdu;

2) zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za drugą instancję.

II AKa 121/14

UZASADNIENIE

P. W. oskarżono o to, że:

w dniu 28 kwietnia 2012 r. w G., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., używając noża kuchennego o długości całkowitej 30,5 cm, wziął udział w pobiciu K. R., w ten sposób, że kilkakrotnie uderzali go rękoma po głowie, zaś P. W. z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia wskazanym nożem uderzył pokrzywdzonego w okolicę lewego śródbrzusza, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, powodując u niego drobne rany cięte i tłuczone na twarzy i w obrębie powłok głowy oraz ranę kłutą lewego śródbrzusza, drążącej w głąb jamy otrzewnej, której kanał przecinał aortę i kończył się na przedniej ścianie kręgosłupa, która spowodowała obfity krwotok jamy otrzewnej skutkujący śmiercią K. R., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia 9 stycznia 1996r., sygn. (...), za popełnienie przestępstwa zabójstwa,

tj. o czyn z art. 148 §3 k.k. w zb. z art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

A. M. oskarżono o to, że:

w dniu 28 kwietnia 2012 r. w G., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. używającym noża o długości całkowitej 30,5 cm, wziął udział w pobiciu K. R., w ten sposób, że kilkakrotnie uderzali go rękoma po głowie zaś P. W. z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego wskazanym nożem uderzył w okolicę lewego śródbrzusza, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, powodując u niego drobne rany cięte i tłuczone na twarzy i w obrębie powłok głowy oraz ranę kłutą lewego śródbrzusza, drążącej w głąb jamy otrzewnej, której kanał przecinał aortę i kończył się na przedniej ścianie kręgosłupa, która spowodowała obfity krwotok jamy otrzewnej skutkujący śmiercią K. R., który to skutek mógł przewidzieć, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dn. 30 grudnia 2008r., sygn. (...)

to jest o czyn z art. 158§3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 27 listopada 2013 roku, w sprawie sygn. akt II K 130/12 oskarżonego P. W. uznano w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2012 r. w G., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., używając noża kuchennego o długości całkowitej 30,5 cm, wziął udział w pobiciu K. R., w ten sposób, że kilkakrotnie uderzali go w głowę rękoma, a P. W. zadawał ciosy także nożem, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, powodując u niego drobne rany cięte i tłuczone na twarzy i w obrębie powłok głowy, przy czym P. W. z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia wskazanym nożem uderzył pokrzywdzonego w okolicę lewego śródbrzusza, powodując ranę kłutą lewego śródbrzusza, drążącą w głąb jamy otrzewnej, której kanał przecinał aortę i kończył się na przedniej ścianie kręgosłupa, która spowodowała obfity krwotok jamy otrzewnej, skutkujący śmiercią K. R., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia 9 stycznia 1996 r., sygn. (...), za popełnienie zbrodni zabójstwa, tj. przestępstwa z art. 148 §3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

i za to na podstawie art. z art. 148§3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał go, a na podstawie art.148§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Oskarżonego A. M. uznano w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2012 r. w G., w pow. (...), w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W., używającym noża o długości całkowitej 30,5 cm, wziął udział w pobiciu K. R., w ten sposób, że kilkakrotnie uderzali go rękoma po głowie, a P. W. zadawał ciosy także opisanym wyżej nożem, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, powodując u niego drobne rany cięte i tłuczone na twarzy i w obrębie powłok głowy, przy czym P. W. spowodował nadto ranę kłutą lewego śródbrzusza, która spowodowała obfity krwotok jamy otrzewnej, skutkujący śmiercią K. R., który to skutek A. M. mógł przewidzieć, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dn. 30 grudnia 2008 r., sygn. (...) tj. przestępstwa z art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 158 §3 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 158§3 k.k. wymierzono karę 8 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych P. W. i A. M. kar pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 kwietnia 2012 r. do dnia 27 listopada 2013 r.;

Rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych, kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

Zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych w całości (wyrok k. 1449 – 1452).

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. W. wyrok zaskarżył w całości i zarzucił mu:

1. na podstawie art. 438 pkt. 2 kodeksu postępowania karnego obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.

a) art. 170§1 pkt. 3 i 5 k.p.k. poprzez:

- oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. W. zgłoszonego na rozprawie w dniu 17 czerwca 2013 roku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: W. S., K. W., Ł. K. i Ł. R. na okoliczność powstania grypsu złożonego na rozprawie w dniu 21 maja 2013 roku przez obrońcę oskarżonego A. M. i okoliczności jego sporządzenia jako nie mającego żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania (vide: karta 27 protokołu rozprawy z dnia 21 maja 2013 roku i karta 18 - 19 protokołu rozprawy z dnia 17 czerwca 2013 roku) w sytuacji, gdy wbrew odmiennej ocenie Sądu Okręgowego okoliczności powstania grypsu i działania podejmowane w Zakładzie Karnym przez A. M. polegające na wpływaniu na treść wyjaśnień współoskarżonego P. W. miały istotne znaczenie dla oceny wiarygodności wyjaśnień A. M. złożonych przez niego na rozprawie w dniu 20 maja 2013 roku;
- oddalenie na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2013 roku wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. W. złożonego na piśmie w dniu 26 lipca 2013 roku o przeprowadzenie dowodu z eksperymentu procesowego jako nieprzydatnego do stwierdzenia okoliczności wymienionych we wniosku zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania (vide: karta 8-9 protokołu rozprawy z dnia 08 sierpnia 2013 roku) w sytuacji, gdy przedmiotowy wniosek zmierzał do wykazania, iż jedyny naoczny świadek części zdarzenia S. T. mogła mylić się, co do podawanych faktów, a w szczególności osoby wypowiadającej słowa „Ja Cię kurwa zabiję” bądź „Ja Cię kurwo zabiję” oraz trzymającej w ręku nóż, a także ustalenia wzajemnego usytuowania osób znajdujących się w mieszkaniu K. R. oraz ich położenia względem osoby pokrzywdzonego i zweryfikowania czy przez przerwę pomiędzy stojącymi mężczyznami (około 35 cm) świadek mogła zobaczyć twarz pokrzywdzonego K. R. oraz innych twierdzeń S. T., ponadto nie można uznać, iż przedmiotowy wniosek zmierzał do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy został zgłoszony 4 miesiące przed ogłoszeniem wyroku, a w dniu 20 września 2013

roku w tym samym bloku w którym doszło do zdarzenia (piętro niżej od miejsca wnioskowanego eksperymentu) odbyło się przesłuchanie świadka A. S.;

- oddalenie na rozprawie w dniu 25 października 2013 roku wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. W. o przeprowadzenie konfrontacji świadków: A. S. i S. T. jako nieprzydatnego do stwierdzenia danej okoliczności i zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania (vide: karta 7-8 protokołu rozprawy z dnia 25 października 2013 roku) w sytuacji, gdy przedmiotowy wniosek miał na celu zweryfikowanie wiarygodności zeznań kluczowego świadka oskarżenia w kontekście zgola odmiennych zeznań świadka A. S. oraz P. L. (1), który także nie potwierdził aby dzień wcześniej oskarżony P. W. wyzywał K. R. i miał w ręku nóż;

b) art. 192§2 k. p. k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 08 sierpnia 2013 roku wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. W. o przesłuchanie świadka S. T. z udziałem biegłego psychologa (vide: karta 12 - 13 protokołu rozprawy z dnia 08 sierpnia 2013 roku) w sytuacji, gdy w/w stanowiła kluczowe osobowe źródło dowodowe w niniejszej sprawie, ponadto wbrew odmiennie ocenione Sąd I - instancji fakt spożywania alkoholu ciągami, w nadmiernych ilościach połączony z jednoczesnym zażywaniem leków na wątrobę, m.in. o nazwie H. (vide: karta 1207 akt sprawy, protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2013 roku), przebyte operacje, tendencje do konfabulacji o których wspominał świadek P. L. (1) (vide: zeznania świadka P. L. (1), karta 12 protokołu rozprawy z dnia 21 maja 2013 roku) stanowiły wystarczające uzasadnienie dla uwzględnienia wniosku obrońcy w tym zakresie;

c) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 pkt. 3 c i d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. Nr 1993, Nr 61, poz. 284) poprzez naruszenie przysługującego oskarżonemu P. W. prawa do obrony w znaczeniu materialnym przejawiające się w oddaleniu powyższych (wszystkich) wniosków dowodowych jego obrońcy zmierzających do wykazania niewiarygodności zeznań świadka S. T. oraz wyjaśnień współoskarżonego A. M. złożonych na rozprawie w dniu 20 maja 2013 roku, tym samym zanegowania ustalenia Sądu w zakresie rzekomego udziału w zdarzeniu P. W., co w konsekwencji skutkowało pozbawieniem oskarżonego realnych możliwości wykazania swej niewinności i w konsekwencji naruszeniem przysługującego w/w prawa do obrony materialnej, która na skutek decyzji Sądu mogła mieć jedynie formalny charakter;

d) art. 7 k. p. k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. M. złożonych na rozprawie w dniu 20 maja 2013 roku oraz w całości zeznań świadka S. T. w sytuacji, gdy:

- wyjaśnienia oskarżonego A. M. złożone w toku postępowania sądowego oraz zeznania S. T. stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego A. M. ze śledztwa oraz wyjaśnieniami P. W. zarówno tymi złożonymi w toku postępowania przygotowawczego jak również na rozprawie;
- oskarżony A. M. miał oczywisty motyw aby dążyć do umniejszenia swojej roli w zdarzeniu i przerzucenia odpowiedzialności na inną osobę, tym samym jego wyjaśnień złożonych na rozprawie nie można uznać za wiarygodny materiał dowodowy;
- świadek S. T. w dniu zdarzenia była pod znacznym działaniem alkoholu (blisko 3 promile w wydychanym powietrzu), a treści jej zeznań nie można pozytywnie zweryfikować przy pomocy wydanych w sprawie opinii daktyloskopijnych i osmologicznych, a także wbrew odmiennym ustaleniom Sądu I - instancji także opinii biologicznej, gdyż w chwili zatrzymania oskarżony P. W. posiadał jedynie powierzchowne obrażenia ciała i ustalenie Sądu, iż to niewielkie zadrapanie na ręku było źródłem materiału genetycznego tegoż oskarżonego ujawnionego następnie w mieszkaniu pokrzywdzonego K. R. jest zupełnie dowolne, ponadto o wiarygodności zeznań świadka S. T. nie mogą przesądzać zeznania świadków J. M., M. B., A. B., K. J., P. L. (2) i M. M., którzy jedynie przez krótką chwilę widzieli razem oskarżonych;

e) art. 5§2 k. p. k. poprzez rozstrzygnięcie występujących w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego P. W.;

2. na podstawie art. 438 pkt. 3 kodeksu postępowania karnego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na ustaleniu, iż w czasie zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonego K. R. byli razem oskarżeni P. W. i A. M., obaj uczestniczyli w pobiciu pokrzywdzonego uderzając go pięściami po głowie, P. W. trzymał w ręku nóż kuchenny należący do K. R., którym zadał pokrzywdzonemu rany cięte twarzy i dłoni, a następnie uderzył pokrzywdzonego w okolice lewego śródbrzusza, powodując ranę kłutą lewego śródbrzusza, drażąca w głąb jamy otrzewnej, której kanał przecinał aortę i kończył się na przedniej ścianie kręgosłupa, która spowodowała obfity krwotok jamy otrzewnej, skutkujący śmiercią K. R., zaś A. M. widział działanie współoskarżonego w sytuacji, gdy przedmiotowych ustaleń nie można poczynić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, gdyż:

- przeczą im wyjaśnienia oskarżonego P. W. złożone zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie oraz wyjaśnienia współoskarżonego A. M. ze śledztwa,
- ustalenie, iż to oskarżony P. W. zadał K. R. rany cięte twarzy, dłoni oraz kłutą skutkującą zgonem jest całkowicie dowolne, gdyż nie można go poczynić ani na podstawie zeznań przesłuchanej w charakterze świadka S. T., która ran zadawanych nożem i wyprowadzonego ciosu skutkującego zgonem pokrzywdzonego K. R. nie widziała, ani na podstawie opinii lek. med. J. K., który na rozprawie w dniu 17 czerwca i 27 listopada 2013 roku (vide: karta 11 - 15 protokołu rozprawy z dnia 17 czerwca 2013 roku i karta 4-6 protokołu rozprawy z dnia 27 listopada 2013 roku) w treści opinii uzupełniających nie wykluczył innego mechanizmu powstania rany skutkującej zgonem pokrzywdzonego niż to ustalił Sąd I - instancji;
- pomówienia świadka S. T. nie mogą stanowić dowodu w sprawie, gdyż w/w w dniu zdarzenia była pod znacznym działaniem alkoholu (blisko 3 promile w wydychanym powietrzu), a treści jej zeznań nie można pozytywnie zweryfikować przy pomocy wydanych w sprawie opinii daktyloskopijnych i osmologicznych, a także wbrew odmiennym ustaleniom Sądu I - instancji także opinii biologicznej, gdyż w chwili zatrzymania oskarżony P. W. posiadał jedynie powierzchowne obrażenia ciała i ustalenie Sądu, iż to niewielkie zadrapanie na ręku było źródłem materiału genetycznego tegoż oskarżonego ujawnionego następnie w mieszkaniu pokrzywdzonego K. R. jest zupełnie dowolne; • oskarżony P. W. nie miał motywu aby dopuścić się zarzucanego czynu, gdyż pokrzywdzony był jego dobrym kolegą, w/w znali się jeszcze z lat 80 - tych, oskarżony P. W. był pomocny pokrzywdzonemu, pomagał w/w np. w naprawie drzwi, konflikt natomiast występował pomiędzy A. M. a pokrzywdzonym (vide: wyjaśnienia oskarżonego P. W., karta 11 – 12 protokołu rozprawy z dnia 20 maja 2013 roku - apelacja k. 1686 – 1698).

Obrońca oskarżonego A. M. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Powołując podstawy wskazał w art. 438 pkt 1 – 3 kpk wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 158 § 1 i 3 kk oraz 64 § 1 kk w zw. z art. 115 § 3 poprzez błędną kwalifikację zarzucanego oskarżonemu A. M. czynu,
- obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 kpk, poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. M., co miało wpływ na treść orzeczenia,
- obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego A. M., zeznań świadka S. T. i opinii biegłych, co miało wpływ na treść orzeczenia, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżony A. M. był świadomy lub mógł przewidzieć skutek w postaci śmierci K. R.. (apelacja k. 1699 – 1705).

W aktach sprawy znajdują się dwa pisma oskarżonego P. W. zatytułowane apelacja (k. 1709 – 1713).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lipca 2014 roku utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (k. 1772).

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia złożyli obrońcy oskarżonych (k. 1779, 1785) oraz oskarżony P. W. (k. 1787).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Obie apelacje zostały uznane za oczywiście bezzasadne. Ich bezzasadność wynika zarówno z błędów o charakterze formalnym związanych z ich konstrukcją, jak i z powodów merytorycznych.

Na wstępie podkreślić należy, iż obie apelacje stawiają zaskarżonemu orzeczeniu zarzuty oparte na podstawach określonych w art.7 k.p.k. oraz art.5 §2 k.p.k. Tymczasem w świetle utrwalonego orzecznictwa podnosi się, iż zarzut obrazy art.5 §2 k.p.k. dotyczy wtórnej dla ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art.7 k.p.k. (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 roku, sygn. V KK 270/12, LEX 1293868). Ponadto wątpliwości, o których mowa w przepisie art.5 §2 k.p.k., to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II KK 207/12, LEX 1299162). Nadto skarżący pomijają, iż przepis art.5 §2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustaleniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego, a nie po stronie wywodzącej środek odwoławczy (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt V KK 73/13, LEX 1331404).

Należało mieć także na uwadze i to, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art.7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III KK 298/12, LEX 1232292).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów, dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku postępowania rozpoznawczego wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w wywiedzionych skargach apelacyjnych, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a więc pozostaje pod ochroną reguły wyrażonej w treści tego przepisu.

Każdy fakt i okoliczności, mające znaczenie w przedmiotowej sprawie, zostały bowiem przez sąd orzekający uwzględnione, ocenione i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia sądu co do przebiegu zdarzenia znajdują oparcie w przywołanych dowodach, zaś ocena źródeł dowodowych jest kompleksowa i wszechstronna i nie nosi cech dowolności, o których pisze w swojej apelacji obrońca oskarżonego P. W.. Ta apelacja ma nie podlegający uwzględnieniu charakter polemiki z ustaleniami i ocenami sądu I instancji. Wskazuje na to nie tylko sposób sformułowanych zarzutów, ale także argumentacja zawarta w uzasadnieniu złożonej apelacji. Skarżący stoi bowiem na stanowisku, iż wyjaśnienia P. W. stanowią wiarygodne źródło do dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie. Znajduje to wyraz chociażby na k.9 uzasadnienia apelacji gdzie stwierdza się, iż wyjaśnienia tego oskarżonego „są konsekwentne i nie mogą budzić wątpliwości”.

Tymczasem w sposób oczywisty tak nie jest. Wykazano to dostatecznie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, nie tylko przez przytoczenie zmiennych wersji podawanych przez tego oskarżonego w toku całego postępowania w sprawie (k.14-17 uzasadnienia), ale także w kompleksowej ocenie tego źródła dowodowego (k.18-35 uzasadnienia). Ocena ta ma charakter wyczerpujący i wszechstronny i z uwagi na fakt, że skarżący nie wykazuje jej błędności, ani dowolności, lecz pomijając ją, przeciwstawia jej własne ustalenia i oceny oparte przy tym na nieprawdziwych założeniach i niepełnym materiale dowodowym. Sąd Apelacyjny uznał, iż zbędnym jest przytaczanie raz już użytej argumentacji, całkowicie dzieląc ocenę Sądu Okręgowego. Sprowadza się ona do zasadnych wniosków, iż żadna z czterech wersji podawanych przez oskarżonego P. W. nie jest wiarygodna, bowiem są one sprzeczne zarówno wewnątrz (ze sobą wzajemnie), jak i zewnątrz (z innymi zebranymi dowodami).

Powyższa uwaga jest wystarczająca dla wykazania bezzasadności apelacji, tym bardziej, iż skarżący podobnego zabiegu dokonuje także wobec innych źródeł dowodowych, w tym wyjaśnień współoskarżonego A. M. przez pominięcie jego wyjaśnień złożonych na rozprawie, czy zeznań świadka S. T., dokonując własnej oceny tych źródeł dowodowych,

w oderwaniu od ocen wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, gdzie także w sposób wyczerpujący i wszechstronny dokonano oceny tych dowodów. Należy przy tym podnieść, iż uzasadnienie orzeczenia nie pomija w swoich ocenach żadnego dowodu, który został przeprowadzony w toku rozprawy i dotyczy to zarówno dowodów o charakterze osobowym, jak i dowodów o charakterze materialnym oraz opinii biegłych, którzy występowali w sprawie.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do uwzględnienia zarzutu obrazy prawa procesowego w zakresie, w jakim w toku postępowania rozpoznawczego nie uwzględniono wniosków dowodowych. Wydane w tym zakresie postanowienia zostały właściwie uzasadnione, wskazano prawidłową podstawę wydanego rozstrzygnięcia i w związku z powyższym brak jest podstaw zarówno do uznania, aby zostały naruszone przepisy procedury, jak i zarazem prawo do obrony oskarżonego.

Powyższe argumenty w sposób dostateczny wykazały polemiczny charakter wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego P. W. apelacji, wskazując jednocześnie na jej bezzasadność.

Przechodząc do apelacji obrońcy oskarżonego A. M. oprócz uwag poczynionych na wstępie wskazać należy, iż obarczona ona jest dodatkowym błędem konstrukcyjnym w zakresie sformułowanego zarzutu obrazy prawa materialnego, co do przyjętej oceny prawno-karnej. Skarżący ten nie kwestionuje udziału oskarżonego w przypisanym mu przestępstwie, co do okoliczności związanych z zakwalifikowaniem zdarzenia w ramach typu podstawowego przestępstwa z art.158 §1 k.k. Kwestionuje uznanie, iż wypełnił on także znamiona określone w art.158 §3 k.k. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż w istocie przedmiotem zarzutu są ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia, bowiem skarżący wiąże to z zachowaniem współoskarżonego P. W., które w jego ocenie jest ekscesem tego oskarżonego.

Podnieść należy więc, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia lub na naruszeniu przepisów procesowych (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2007 roku, sygn. akt II K 172/07, LEX 351223). Niezależnie jednak od powyższego uznać należy zarzut ten za nieuzasadniony.

Sam skarżący w uzasadnieniu apelacji wskazuje, iż ustalenia Sądu Okręgowego w tym zakresie oparte są na trzech źródłach dowodowych: zeznaniach świadka S. T., opinii biegłego J. K. oraz wyjaśnieniach samego oskarżonego A. M.. W uzasadnieniu wywiedzionej apelacji dokonuje własnej oceny tych dowodów i wywodzi, iż wbrew opinii biegłego medyka sądowego i zeznaniom świadka uznać można, iż oskarżony A. M. nie wiedział, że współoskarżony P. W. posiadał nóż oraz że zadając rany pokrzywdzonemu używał go w trakcie zdarzenia. Podkreślił też, że stan nietrzeźwości oskarżonego w znaczący sposób ograniczył mu możliwość postrzegania zarówno przebiegu pobicia jak i jego szczegółów. Powyższe w ocenie apelującego powinno być rozstrzygnięte według reguły określonej w art.5 §2 k.p.k. Sytuacja, w której można zastosować regulację, do której odwołuje się skarżący, została już umówiona we wstępnej części motywów rozstrzygnięcia odwoławczego i w sposób oczywisty nie miała ona zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Zgłoszone przez skarżącego wątpliwości wynikające z jego własnych ocen nie mogły więc zostać uwzględnione w toku postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy omówił wszystkie dowody mające znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego A. M. (a zarazem odpowiedzialności współoskarżonego P. W.) i zasadnie wskazał jakie okoliczności wskazują, iż oskarżony swoją świadomością obejmował także i te okoliczności, które są kwestionowane w złożonej apelacji (k.44-60). Są to źródła dowodowe istnienie których przyznaje w swojej apelacji skarżący.

W ocenie sądu odwoławczego także i w tym aspekcie dowody te zostały omówione wyczerpująco i wyrażone oceny nie przekroczyły granic wskazanych treścią art.7 k.p.k. Niewątpliwym jest także i to, że skarżący w swoim środku odwoławczym tego nie wykazał. Konsekwencją powyższego jest wniosek, iż także co do oceny prawno-karnej zachowania oskarżonego A. M. nie dopuszczono się ani błędnych ustaleń, ani obrazy prawa materialnego.

Odrębnego ustosunkowania wymaga zarzut odnoszący się do działania tego oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art.64 §1 k.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze, iż oskarżony był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyninie w sprawie II K 530/08 za czyn z art.190 §1 k.k. na karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, którą odbył w całości, przy czym koniec kary przypadał na 15 listopada 2011 roku oraz fakt, że według kryteriów określonych w art.115 §3 k.k. przestępstwo to jako przestępstwo z użyciem groźby lub przemocy jest przestępstwem podobnym, przyjął działanie oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa.

Skarżący odwołuje się do cytowanego w uzasadnieniu apelacji wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 grudnia 1994 roku w sprawie AKr 389/94 i kwestionuje prawidłowość przyjętej kwalifikacji. Podkreślić należy, iż orzeczenie to wydane zostało na gruncie poprzednio obowiązującej regulacji prawnej i wprawdzie dotyczyło podobieństwa czynu, ale rozboju w normatywnej treści art.210 d.k.k. i używanego wtedy pojęcia gwałtu, które nie występuje w obecnym kodeksie karnym oraz dotyczyło innego stanu faktycznego, w żaden sposób nie odnoszącego się do sytuacji będącej przedmiotem rozpoznania. Natomiast Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił podobieństwo czynu przypisanego oskarżonemu, bowiem uprzednio oskarżony skazany był za czyn polegający na groźbie pozbawienia życia (k.447). Także i w tym aspekcie apelacja okazała się bezzasadna.

Reasumując, brak było podstaw do uwzględnienia obu apelacji, bowiem w zakresie ustaleń i wyrażonych ocen nie wykazano uchybień w procedowaniu przez sąd I instancji. W szczególności nie wykazano przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, określonej treścią art.7 k.p.k. Brak jest także podstaw do kwestionowania wyrażonych ocen prawno-karnych czynów przypisanych obu oskarżonym.

Z przyczyn określonych w art.447 §1 k.p.k. z urzędu dokonano kontroli orzeczenia w płaszczyźnie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonych.

W świetle prawidłowo ustalonych i ocenionych okoliczności, istotnych w płaszczyźnie dyrektyw wymiaru kary, brak było podstaw do uznania, aby ich wymiar mógł być uznany za rażąco niewspółmiernie surowy w rozumieniu art.438 pkt 4 k.p.k. W odniesieniu do oskarżonego P. W. dostrzeżono, że niezależnie od innych okoliczności obciążających, dopuścił się on trzeciego zabójstwa w życiu i to w sytuacji gdy poprzednio orzeczono wobec niego za takie samo przestępstwo maksymalny możliwy wymiar kary 25 lat pozbawienia wolności i to zaledwie po 13 miesiącach gdy opuścił on zakład karny po zastosowaniu wobec niego dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia. Wskazuje to na konieczność zastosowania wobec niego kary dożywotniego pozbawienia wolności, bowiem tylko taka kara jest karą adekwatną dla oskarżonego i zapewni ochronę społeczeństwa przed jego bezprawnymi zachowaniami.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji orzeczenia. O kosztach obrony z urzędu oskarżonych orzeczono przy uwzględnieniu nakładu pracy obrońców oraz obowiązujących stawek, uwzględniając koszty dojazdu.

Podstawą zwolnienia oskarżonych od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym było zaistnienie przesłanek, o których mowa w art.624 §1 k.p.k.

ar